ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Dr. J. P.,** správce konkurzní podstaty úpadce **G., a. s.**, zastoupeného JUDr. Romanem Rudolfem, advokátem se sídlem v Praze 9, Jandova 8, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2005, č. j. 11 Ca 32/2004 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem městského soudu byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 19. 6. 2001, č. j. 4884/01-130, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 1999 vydanému Finančním úřadem v Mladé Boleslavi (dále též „správce daně“) dne 30. 7. 1999, č. j. 61889/99/048912/1089.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že odůvodnění rozsudku je zcela nesprávné a neopírá se o žádné ustanovení zákona. Podle ust. § 10 odst. 2 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), v případě, že plátce uskutečnil zdanitelné plnění osvobozené od daně podle

ust. § 25 cit. zákona a vystavil na toto zdanitelné plnění doklad s nesprávně vyšší sazbou, vzniká povinnost uplatnit daň na výstupu. Prodej podniku je dle stěžovatele zdanitelným plněním podle ust. § 25 odst. 1 písm. j) zákona o dani z přidané hodnoty, proto plátce, který prodal podnik a uplatnil daň na výstupu, měl povinnost daň odvést. Pojem zdanitelného plnění tak nelze vykládat restriktivně, tzn. že by jím nebyla plnění osvobozená od daně. Na podporu tohoto výkladu stěžovatel dále uvedl, že zákon č. 235/2004 Sb. od 1. 1. 2005 výslovně umožňuje možnost uplatnění odpočtu u osvobozených plnění. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření zdůraznil, že stěžovatel polemizuje s ust. § 10 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, které se týká případů, kdy plátce při vystavení daňového dokladu nesprávně uvede vyšší sazbu daně. O takový případ se však v souzené věci nejedná, protože k takovému omylu na straně plátce nedošlo. Argumentace zákonem č. 235/2004 Sb. na transakci uskutečněnou v roce 1999 a podrobenou zcela jinému právnímu režimu je dle správního orgánu nepřípadná. Správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty má nárok na odpočet daně plátce, pokud jím přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije k dosažení obratu za svá zdanitelná plnění, případně k dosažení příjmů nebo výnosů za plnění, která nejsou zdanitelná, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Dle ust. § 25 odst. 1 písm. j) zákona o dani z přidané hodnoty od daně jsou osvobozena dále uvedená zdanitelná plnění za podmínek stanovených v § 26 až 35, a to prodej podniku.

Podle odst. 2 cit. ustanovení má-li plátce obrat za zdanitelná plnění osvobozená od daně podle tohoto paragrafu, nemá za tato plnění nárok na odpočet daně na vstupu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Dle § 35 cit. zákona od daně je osvobozen prodej podniku nebo jeho části plátci, a to i na základě smlouvy o finančním pronájmu s následnou koupí najaté věci.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je tvrzení, že mu v případě, že jako kupující uzavřel smlouvu na prodej části podniku (a tuto skutečnost stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nerozporoval), vznikl nárok na uplatnění daně na vstupu. K této otázce se ve svém rozhodnutí zcela správně vyjádřil již městský soud. Nejvyšší správní soud proto jen dodává, že stanoví-li zákon, že určité konkrétní zdanitelné plnění je od daně z přidané hodnoty osvobozeno, pak nepřichází v úvahu nárokování odpočtu daně z přidané hodnoty, a to ani v případě, že by formálně bezvadné daňové doklady vystavené prodejcem prokazovaly zaplacení této daně, neboť jak již uvedl městský soud, jestliže zákon výslovně uvádí, že je určité plnění od daně osvobozeno, tj. že se v jeho případě neuplatní daň na výstupu, nemůže stěžovatel nárokovat vrácení daně na vstupu, kterou dle svých tvrzení zaplatil v kupní ceně, neboť kupní cena žádnou daň neobsahovala. Proto stěžovatel nemůže po správci daně požadovat vrácení něčeho, co neexistuje.

K poukazu stěžovatele na ust. § 10 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty se Nejvyšší správní soud nevyjadřuje, neboť se jedná o pouhou citaci zákonného ustanovení bez uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů, kterých se stěžovatel domáhá.

K námitce týkající se zákona č. 235/2004 Sb. Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro její novost nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu